

СЬОГОДНІ

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

ІМ'Я ПІВЕСНА

П'янка, наче мрія,
Жива, мов роса.
В ній віра й надія,
Любов і краса.

Палкі її очі,
Тепліші вогня,
Дивні, як ночі,
Ясні, мов зоря.

Вона поглядом грєє
Холодні серця,
Вона думкою вмєє
Спіймати митця.

Гнучка, мов лоза,
Швидша за ріку,
Легка, мов сльоза,
Краща за втіху.

Ім'я їй кохання,
Ім'я їй весня,
Ім'я їй щастя,
Бо жінка вона.

ШвайСС

Желаєм забути про болєзні, невзгоди,
Здоровою бути єще довгєє годи,
Чтоб радость дарили Вам люди сполна,
Чтоб в серцє царили покой и весна!

Пусть в этот день вам ярче солнце светит,
Цветы под ноги стелятся ковром,
Любовь взаимностью ответит,
Даря все то, что мы зовем добром.

Как прежде, бережно храните
В душе прекрасные черты.
Как прежде щедро всем дарите
Огонь душевной теплоты.

«Любовь одна, но под-
делок под неє много»
(Франсуа де Ларошфуко)

Ручей сквозь снег пробрался тальїм,
Теплеет свежий ветерок.
Пусть все, о чем давно мечтала,
Скорей свершится в нужный срок!

Березня!

«И даже слабость милого
создания в глазах любви
достойна обожания»
(Франсуа де Ларошфуко)

«Две вещи влекут
мужчину – опасность
и игра. Так почему же
он хочет єще и женщи-
ну? Потому, что она
для него опасная
игра!» (Ф. Ницше)

Они внедрили Болонскую систему.
Они ввели модульно-рейтинговый кон-
троль. Они отменили каникулы.

Они - отдел по борьбе со студентами.
Команда КВН "Давай подумаем"
(сборная фак-в ТК, ПГС, ЭМТ)

«Идеальный мужчина не пьєт, не
курит, не употребляет грубых слов и
не существует» (А. де Сент-Экзюпери)

НАВІННУ ПАМ'ЯТЬ Т.Г. ШЕВЧЕНКУ

Прошли літа із того часу,
Коли ти жив на цій Землі.
Ти дивовижнішу прикрасу
Залишив в рідному сєлі.

Коштовна цінність невримуца
Нам світить, як віків ліхтар.
Як Біблія вона запала в душу:
Це книга книг – святий "Кобзар".

Ніщо тебе не зупиняло,
Усе життя ти вірував.
Хоч доля тяжко катувала,
І царський уряд засилав.

Слова твої лунають й досі,
Як пісня вічна солов'я.

Тіх забути ніхто неввозмоє,
Бо невримуца є поезія твоя.

Діна Булисова, гр. 722а

Профком студентів інформує

Переможцями фотоконкурсу стали: серед студентів – Ксенія Трегуб (245 гр., фото № 10); серед викладачів – доцент кафедри «Електроухомий склад залізниць» Ганна Василівна Полєнюк (фото № 46-58).

Також відзначені активні учасники конкурсу, серед яких: А. Лєщинська (625 гр.), В. Деберина (121 гр.), Д. Дроздов (420-а гр.), О. Борушко (248 гр.). Вони будуть нагороджені заохочувальними призами.

УЧУНТ

ШАНУЙМО ТЕНІЯ

В колотнечі буденних днів ми деколи забуваємо про прекрасне, невмируще, а лише нарікаємо на все, що тільки нам не вдається, не розуміючи, що наше сьогодні чудове. Адже, згадуючи тисячолітню історію, великих людей минулого, їх долі та страждання, важко не зрозуміти, що колишнє життя приносило справжні випробування на життєвому шляху простих людей, а найголовнішим є те, що вони боролись, боролись кризь «плач, і стогін, і ридання...» і ніколи не полишали надії. В ці березневі дні майже кожен з нас згадує ім'я великого Прометея українського народу – Тараса Григоровича Шевченка. Саме аналізуючи його долю, я зрозуміла, що любов до рідного краю може давати життя та віру там, де б, здавалося, вижити неможливо. Читаючи рядки цього геніального поета (до того ж і геніального художника), рідко хто з нас задумується над тим, як можна творити таку красу та гармонію, живучи в жаклих умовах арештів, заборон та наглядів.

9 березня 1814 р. над с. Моринці Київської губернії яскраво запалала зірка, під якою народився письменник – Тарас Григорович Шевченко. Мабуть кожному, хто зве себе справжнім українцем, відома, хоч частково, терниста доля цього поета.

З раннього дитинства Тарасик був допитливим та цікавим до усього. Пішовши навчатись у школу до дяка, який, окрім читання та арифметики, кожної суботи «гартував волю» хлопця різкими по спині, він прожив, як не дивно, майже щасливу добу свого життя.

А попереду його очікувала смерть матері, згодом – батька та уся жакливість кріпацького життя: арешти, тюрми, заслання. Ще в юності письменник разом із своїм паном побував у Києві, Варшаві, Петербурзі, де допитливими очима приглядався до усіх скульптур, образів, які згодом і вилились в його художні та літературних творах. Слід зазначити те, що душа митця була романтичною, що і приваблювало багатьох жінок. Вперше поет закохався в 13-15 років у сусідську дівчину Оксану Коваленко, згодом була полячка Дуня Гусіковська, Федосія, на якій Шев-

ченко хотів одружитись та батьки дівчини не дозволили. До речі, переживаючи своє нещастя дівчина збожеволіла(!). Катя Піунова, яка просто використала письменника як опікуна у своїй кар'єрі. І знов невдачі: на цей раз з молодого кріпачкою Харитею та останньою його любов'ю покоївою Гликерією Полусмаковою. Але попри всі невдачі в особистому житті, арешти, заборони ввійждати до України не зламали дух поета, а навпаки – додали йому сили та насаги творити прекрасне, те, що досі надихає багатьох українців та не тільки. Душа митця жила мрією знов побачити вишневі садочки, біленькі хатки України... І це сталося в 1859 р. А невдовзі – поїздка до Петербургу, де його очікує звістка про дозвіл на видання «Кобзаря». Та, хоч доля ніби стала й посміхатись поету, але багатостраждальне життя давалось в знаки. Постійні заслання, поліцейські нагляди, заборони підірвали коліс могутнє здоров'я. Помер Тарас Григорович 10 березня 1861 р. у Петербурзі. У день похорон коридори Академії де стояла труна, заповнила інтелігенція, а також друзі поета. Поховали великого кобзаря на Смоленському кладовищі, а згодом, виконуючи заповіт письменника, перевезли прах до Чернечої гори біля Канева, де і стоїть більше століття вилитий із бронзи невмирущий Тарас Шевченко. Мільйони людей припливають Дніпром, приходять пішки із заходу, сходу, півночі та з півдня, щоб віддати шану великому генію українського народу.

Наталія Паєвська, 521 гр.

Яке ваше ставлення до 8 Березня?

Що можна на це відповісти? З таким питанням я вирішила звернутися до студентів і викладачів нашого університету. Відповіді були різними, але їх зміст говорив про те, що майже всі дуже добре ставляться до цього свята, вважаючи його ознакою жіночності і материнства. Але були випадки, коли говорили, що такого свята взагалі не визнають, що його вигадали жінки, щоб знайти привід для святкування. Чесно кажучи, особливого розмаїття думок я не почула доки не зателефонувала до своєї знайомої, яка працює у технічній бібліотеці Українлиці. Ось що я почула у відповідь:

- Яке моє відношення до 8 березня? А ніяке. Я не визнаю цей день святковим. Чому жінку мають вітати лише один день на рік? Жінка – вона кожного дня жінка. Кожного дня вона чиясь кохана дівчина, дружина, любляча мати, вірний друг, а не лише в «міжнародний жіночий день». Скажіть, чим відрізняються слова, які говорять в цей день, від слів, які було б варто казати

кожного разу, коли є нагода подякувати за увагу, любов чи повагу до чоловіка? Хіба не треба матері дякувати кожен день просто за те, що вона мати? (До речі, так же відношення в мене і до Дня матері). Чи не кожного дня ми чуємо ласкаві теплі слова від своїх коханих чоловіків? Чи не кожного дня бачимо вдячні очі та усмішки наших дітей? Чи може чоловік, йдучи на зустріч чи додому, купити квіти і цукерки і, даруючи, сказати: «Дякую за те, що ти в мене є». Може! І має це робити. На те ми і жінки, щоб мати свято, коли захоцеться, а не у визначений кімось день, один раз на рік. Слід пам'ятати, що подарунки та квіти не порівняти з почуттями і простими теплими словами.

Ось така думка жінки. Дивно? Але факт. Та доля правди в її словах все-таки є.

Оксана Гринишин, 545 гр.

ОГОЛОШЕННЯ

Запрошуємо студентів та науково-педагогічних працівників і співробітників ДНТУ взяти участь у мовному турнірі, що буде проводитись з 21 лютого по 21 березня 2006 р.

За довідками звертатись в ауд. 474а, 471.

Оргкомітет кафедри українознавства

Женская дружба существует!

Буквально на днях, в хорошей компании за рюмкой чая, был провозглашен тост, очень красивый и со смыслом – за женскую дружбу! Под дружный хохот меня начал мучить вопрос: чем на самом деле является женская дружба? Существует ли она вообще? Или это просто миф?

Поразмыслив над этим неопределенное количество времени, для себя я решила: женская дружба – не ирония, она действительно существует.

Не верите? Ну и не надо. Но для начала ответьте на такие вопросы:

1. Чем для Вас является дружба?

2. Есть ли у Вас подруга,

• которая уходила в сторону, если к Вам приходила любовь, и немедленно появлялась, когда эта любовь уходила;

• которая носила Вам супчики, бананчики и апельсинчики, когда Вы болели;

• которая мужественно отстаивала Вашу честь перед мамой, когда Вы не приходили домой ночевать;

• которая примчится среди ночи, ворча и бурча (но все же при-

мчится), если Вам что-то стукнуло в голову;

• которая радуется даже мнимым успехам и переживает из-за Ваших же неудач;

• которая всегда поставит Вас на место и вернет на нашу грешную землю, если Вам вздумалось, задрал нос, улететь в облака;

• которая покорно выслушает весь Ваш бред, даже если ей станет душно?

Если такой человек находится возле Вас – Вы счастливая! Если же нет, то, может, Вы просто не умеете дружить (грубо? зато честно)?

А тем, кто разочаровался в женской дружбе, хочу сказать – радуйтесь, что Вы узнали истинную цену Вашим мнимым подружкам! Радуйтесь и никогда не держите на них злобу. Больно, когда предаст близкий (как Вы думали) человек? Ну и пусть. Радуйтесь, ведь лучше раньше узнать всю подноготную человека, чем когда уже будет поздно. Радуйтесь и учитесь жить честно и бескорыстно.

И помните: «Дружба, которая распалась, собственно и не начиналась».

Света Цеттлевич, 232 гр.

- Чого ти не робиш мені компліменти?
- Ти така красива!
- Що, правда?
- Ні, це комплімент.

Команда КВК "ЛАФА" (Львів)

Відродили галузь – відродимо й Україну!

Під таким гаслом 27 лютого відбулася зустріч генерального директора Укрзалізниці, лідера політичної партії «Відродження» Василя Івановича Гладкіх з викладачами, співробітниками та студентами університету.

Перебуваючи в університеті (ДІТі) з робочим візитом, В. І. Гладкіх відвідав музей ДІТу, де ознайомився з історією університету, побував на кафедрах БЖД, УЕР, українознавства, будівель та будівельних матеріалів, а також оглянув обчислювальний центр. Під час розмов зі студентами виявилось, що мало хто знає, яка політична партія представляє на виборах до Верховної Ради залізничну галузь. Про це і йшла мова на зустрічі в актовому залі.

Василь Іванович розповів про пріоритетні шляхи розвитку залізничного транспорту, серед яких введення швидкісного

(до 300 км/год) пасажирського руху, електрифікація дільниць, будівництво нових вокзалів.

Партія «Відродження» створювалася для того, щоб захищати працівників галузі на законодавчому рівні та примусити діяти закони, які вже багато років не виконуються і гальмують розвиток як залізниць, так і всієї економіки України.

Серед головних завдань генеральний директор бачить недопущення приватизації галузі, бо від цього програє і держава, і рядовий громадянин. Багато уваги приділяє Укрзалізниця розвитку соціальної сфери, зокрема житловому будівництву. У галузі розроблена житлова програма, згідно з якою молоді спеціалісти за період від восьми місяців до півтора року зможуть отримати квартири, а через

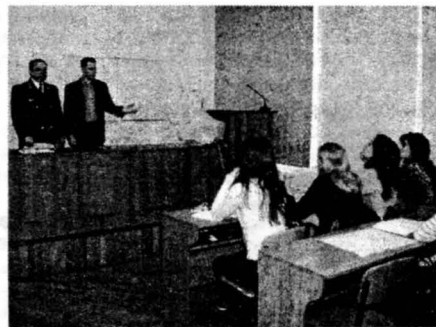
п'ять років квартирних черг серед залізничників взагалі не буде.

Після короткого виступу В. І. Гладкіх відповів на запитання студентів і викладачів стосовно працевлаштування, стипендій, забезпечення безкоштовними квитками на проїзд і т. ін. Після зустрічі відбувся концерт за участю артистів Придніпров'я та співачки Гайтани.

Такі зустрічі з керівництвом галузі дуже корисні. Вони, з одного боку, сприяють розумінню науковцями нагальних завдань і напрямків розвитку залізничного транспорту, а з іншого – інформують керівництво про проблеми рядових працівників галузі.

Добре було б зробити таке спілкування регулярним, а не тільки передвиборним.

Т. Полішко

Студенческие каникулы Эрнесто

Эрнесто Гевара де ла Серна (или просто Че), – кто-то считает его фанатиком, кто-то романтиком, а кто-то и вовсе не знает ничего, кроме того, что это «мужик в берете» на знаменитом фото Альберто Корды.

Политику оставим политикам, и погрузимся в первый из примечательных эпизодов студенческой жизни Эрнесто.

Ровно 55 лет назад, в феврале 1951-го года, Гевара и его друг Альберто Гранадос, будущи студентами медицинского факультета, планируют путешествие по странам Южной Америки, дабы поближе познакомиться с жизнью народов этих стран и собрать материал для их медицинской книги.

«Ну и что?», – вероятней всего скажет современный, перечисляя турфирмы... Но не тут то было. Студент – он и тогда был студент. Вот что говорил Альберто об этом путешествии:

«Естественно, денег у меня на такую поездку не было, но зато был транспорт – старый мотоцикл, который я постоянно чинил. Что касается расходов на пропитание, то это

вопрос меня особенно не волновал: я рассчитывал на случайные заработки... Нагрузив нашего «коня» всевозможной хозяйственной утварью, палаткой, одеялами, вооружившись пистолетом (Авт.: все таки это было 55 лет назад...) и фотоаппаратом, мы двинулись в путь, пока в Чили...»

Доехав от Буэнос-Айреса до чилийской столицы, мотоцикл окончательно сломался. И друзья пошли пешком на север, к чилийско-перуанской границе. Перу – родина великих инков. Вряд ли можно представить себе, как были поражены древними памятниками молодые путешественники.

В Колумбии Эрнесто и Альберто, сплавляясь по Амазонке, так увлеклись фотографированием и любованием дикой природой, что не заметили, как проплыли порт назначения и пристали к большому острову, который оказался уже бразильской территорией. В этой стране им помогла их национальная принадлежность. Жители острова, узнав, что путники из Аргентины, предложили им тренировать местную фут-

больную команду (думаю, вряд ли современники из Мед-академии согласились бы). Че и Миаль (так прозвали Гранадос) согласились, но история умалчивает об успехах той команды.

Тем не менее, стоит заметить, что не всё проходило так красочно и беззаботно. На хлеб насущный приходилось зарабатывать «в поте лица своего». Ребята мыли посуду в ресторанах, лечили крестьян, выступали в роли грузчиков, ветеринаров, матросов...

После посещения Венесуэлы Эрнесто уже в одиночку нужно было вернуться в Буэнос-Айрес, на сессию. Дело было «за малым» – где взять денег (этот вопрос сквозь годы не теряет актуальности)? И вдруг улыбнулась удача – Эрнесто был взят экспедитором. Но до аргентинской столицы нужно было ещё побывать в Майами...

Нетрудно догадаться о любознательности путешественника... В Майами он задержался на целый месяц. Живя в местной библиотеке Гевара

ещё больше убедился, что «библиотечные бдения – самый дешевый способ растраты свободного времени».

По возвращению студент Эрнесто Гевара сдает двенадцать (!) экзаменов. И вскоре получает диплом врача.

В завершении можно лишь процитировать Че Гевару:

«... Я всегда любил мечтать и никогда не перестану, пока не остановит пуля...»

Иван Хмилецкий, 244 гр.

Маленький мальчик в ДИИТе учился. Хороший электрик из него б получился. Но мальчик отправился в армию вскоре, Спонсор путевки – кафедра «ТОЭ».

Команда КВН "220" (фак. Э)

Что тебе подарить - чтобы снова удивить...

8 способов не опозориться на 8 марта

8 марта – самое время дать волю собственному воображению и придумать необычный подарок. Плитка шоколада и открытка, конечно, – вариант, но вряд ли этому удивятся и сочтут тебя оригинальным. Поэтому предлагаем:

1. Если ты в группе не один, а вас достаточное количество по сравнению с девушками, то грех будет их не порадовать весьма приличным и полезным подарком. Его можно приобрести в любом магазине (например «Семья», «АТБ», «Ева») – там ты можешь выбрать на любой запах, вкус и цвет уже готовые подарочные наборы. Ходи – и выбирай. А девушки по достоинству оценят вашу заботу.

2. А можете даже сходить на базар и раскошелиться на мягкую игрушку. Любая девушка растает, получив мягкого слоненка, щеночка, или любую другую прелесть.

3. Достав ее фото, либо же свое, а может и всей группы – в любом фотоателье заказать календарь на 2006 год на этом фоне. Может всем одинаковый, а возможно – каждой оригинальный. Добавить туда пожелание и – девушки не смогут скрыть свое восхищение подарком (и вами, конечно же).

4. Не менее стильным и необычным подарком будет уникальный компакт-диск с любимой музыкой. Обложку эксклюзивного CD можно украсить фотографией – своей, её, либо общей. А некоторые фо-

тосалоны могут нанести изображение даже на сам диск.

5. В подарок вы можете преподнести также простой фотоальбом либо фоторамку...

6. Если же в вашей группе парней намного меньше, чем девушек, то порадовать своих однокурсниц миленькими безделушками: будь-то брелок, мягкая игрушка или оригинальная ручка (может именно ее и не хватало им весь семестр), а можно и ароматизированную свечку. Главное что любая мелочь будет находиться постоянно с ней и напоминать о проявленном к ней внимании.

7. Порадовать девушек и обеспечить им содержательное проведение досуга – залог успеха! Например, подарить абонемент в солярий, в сауну или в тренажерный зал! И – наблюдать за результатами...

8. Еще девушек можно порадовать «сладким столом» – заказываете в магазине огромный сладкий торт, бутылку шампанского и желаете им все, что посчитаете нужным.

А если вашу группу вообще не разбавили женским полом, то порадовать своим внимание женщин-преподавателей, сестер, мам, бабушек и просто подруг. И, конечно же, не забудьте про цветы и открытку – они являются приятным дополнением к основному поздравлению. Чтобы вы не подарили, все же для нас главное – внимание, которое вы уделяете нам на протяжении всего года, а не только в Женский день.

Мария Швецова, 131 гр.

Если ваш преподаватель не берет взятку, улыбнитесь – вас снимает скрытая камера.
Команда КВН "Отпетые механики"

Артем Садовник, 132 гр.

Такая ситуация может возникнуть, если вы не будете вовремя предупреждать преподавателя о том, что вы не сможете прийти на занятия. Если вы не предупредите преподавателя заранее, то он может считать, что вы не уважаете его труд. Поэтому, если вы не можете прийти на занятия, обязательно предупредите преподавателя заранее. Это поможет избежать неприятных ситуаций.

Если вы не можете прийти на занятия, обязательно предупредите преподавателя заранее. Это поможет избежать неприятных ситуаций. Например, вы можете написать преподавателю записку или позвонить ему по телефону. Главное – предупредить его заранее, чтобы он мог подготовиться к вашему отсутствию.

Если вы не можете прийти на занятия, обязательно предупредите преподавателя заранее. Это поможет избежать неприятных ситуаций. Например, вы можете написать преподавателю записку или позвонить ему по телефону. Главное – предупредить его заранее, чтобы он мог подготовиться к вашему отсутствию.

Если вы не можете прийти на занятия, обязательно предупредите преподавателя заранее. Это поможет избежать неприятных ситуаций. Например, вы можете написать преподавателю записку или позвонить ему по телефону. Главное – предупредить его заранее, чтобы он мог подготовиться к вашему отсутствию.

Что делать?

Как снег на голову! Вот уж действительно! Нежданно-негаданно мы стали заложниками стихии, а тут ещё и экзамены, сессия, проблемы на личном «фронте». Как с этим справиться?

Любой студент ответит: «С улыбкой». С улыбкой, похожей скорее на хищный аскал, ждуть маршрутку, перебирая с ноги на ногу часок-другой! Ну а не дождавшись, с тем же выражением лица идти через мост на левый берег, не переставая думать о том, что дома, кроме чая с булочками, ничего нет. Ну и ладно!!! О чем

Снег на голову

может быть речь? Какие булочки? Тут зима катит в глаза! Радоваться надо, принимать дары и не забывать, что такое счастье просто так с неба не падает...

А в трамвае всё те же реплики: «...Степке своему sms-ку писала на улице, пальцы все отморозила...» Сидишь и думаешь, какой всё-таки Степка счастливчик. Девушка ради него подвиг совершила! Э-э-э-х, благодать!!! Сердце, ведь, никакими морозами в ледышку не превратить. Оно всегда пылает, обогревает душу, лечит раны. А то, что на улице -30° с гаком, – его как бы проверяет на прочность. Выдержит – значит настоящая она, любовь-то! Замечталась я, а трамвай уже до

ДИИТа доехал. Неужели не прошло и двух часов?

Вы думаете, на этом приключение закончилось? До входа ещё добраться надо. Да, жалко конечно, упряжки с собаками у меня нет. Зато сугробов полно. Ну, как тут пройти мимо и не утонуть в одном из них. Сказанно-сделанно... Слава Богу, подруга была рядом. Еле вытащила. А на лице всёравно – улыбка! Всё нипочем студенту, никакая выюга его не берет! А почему? Да потому что закалка у нас железная, потому что каждый день – день открытый и сюрпризов, которых мы порою не ждём, а они сами приходят, как снег на голову...

Оксана Шевченко, 725 гр.